

ΑΠΟΦΑΣΗ: 124 /2013

Αριθμός κατάθεσης αγωγής 1715/209/27-6-2011

ΤΟ ΠΟΛΥΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΚΑΤΕΡΙΝΗΣ

ΤΑΚΤΙΚΗ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ

ΣΥΓΚΡΟΤΗΘΗΚΕ από τους Δικαστές Βήλη Χρηστίδου, Πρόεδρο Πρωτοδικών, Νικόλαο Χατζηαγγελίδη, Πρωτοδίκη, Παναγιώτα Συριοπούλου, Πρωτοδίκη - Εισηγήτρια και από τη Γραμματέα Κυριακή Παρουσιάδου.

ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΕ δημόσια στο ακροατήριό του την 27-5-2013, για να δικάσει την υπόθεση μεταξύ:

ΤΩΝ ΕΝΑΓΟΝΤΩΝ: 1) Του αστικού μη κερδοσκοπικού συνεταιρισμού περιορισμένης ευθύνης με την επωνυμία «ΑΠΟΛΛΩΝ - ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΜΟΥΣΙΚΩΝ ΣΥΝ.Π.Ε.», που εδρεύει στην Αθήνα, οδός Σαπφούς 10 και εκπροσωπείται νόμιμα, 2) Του αστικού μη κερδοσκοπικού συνεταιρισμού περιορισμένης ευθύνης με την επωνυμία «ΕΡΑΤΩ - ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΤΡΑΓΟΥΔΙΣΤΩΝ - ΕΡΜΗΝΕΥΤΩΝ ΣΥΝ.Π.Ε.», που εδρεύει στην Αθήνα, οδός Πατησίων 130 και εκπροσωπείται νόμιμα και 3) Της αστικής μη κερδοσκοπικής εταιρίας με την επωνυμία «ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΚΑΙ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΣ ΤΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΤΩΝ ΠΑΡΑΓΩΓΩΝ ΥΛΙΚΩΝ ΦΟΡΕΩΝ ΗΧΟΥ ή ΗΧΟΥ ΚΑΙ ΕΙΚΟΝΑΣ», με το διακριτικό τίτλο «GRAMMO», που εδρεύει στο Χαλάνδρι Αττικής, οδός Αριστοτέλους 65 και εκπροσωπείται νόμιμα, οι οποίοι παραστάθηκαν δια του πληρεξουσίου τους δικηγόρου Κατερίνης Χαράλαμπου Καραμανίδη, που κατέθεσε προτάσεις. Συμπαραστάθηκε ο ασκούμενος δικηγόρος Γεώργιος Χαραλαμπίδης.

ΤΟΥ ΕΝΑΓΟΜΕΝΟΥ:

, κατοίκου

, οδός

, ο οποίος δεν παραστάθηκε.

ΚΑΤΑ ΤΗ ΣΥΖΗΤΗΣΗ της υπόθεσης ο πληρεξούσιος δικηγόρος των εναγόντων ζήτησε να γίνουν δεκτά όσα αναφέρονται στα πρακτικά και τις προτάσεις του.

ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ
ΣΚΕΦΤΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

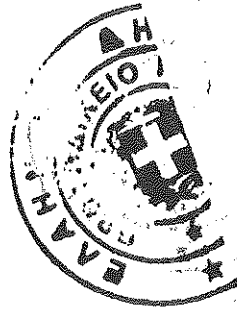
Από τη με αριθμό 391 Δ'6-7-2011 έκθεση επίδοσης του δικαστικού επιμελητή στο Πρωτοδικείο Κατερίνης Γλυκερίου Μπουζούκη, την οποία προσκομίζουν με επίκληση οι ενάγοντες, προκύπτει ότι επικυρωμένο αντίγραφο της κρινόμενης αγωγής με πράξη ορισμού δικασίμου και κλήση για συζήτηση για τη δικάσιμο της 1-10-2012 επιδόθηκε νόμιμα και εμπρόθεσμα στον εναγόμενο (122 παρ. 1, 123, 126 παρ. 1 α', 228 και 229 παρ. 1 ΚΠολΔ). Κατά τη δικάσιμο της 1-10-2012 η συζήτηση της υπόθεσης αναβλήθηκε για τη δικάσιμο που αναφέρεται στην αρχή της παρούσας, της αναγραφής αυτής επέχουσας θέση κλήτευσης όλων των διαδίκων (άρθρο 226 παρ. 4 ΚΠολΔ). Ωστόσο, ο εναγόμενος δεν εκπροσωπήθηκε από πληρεξούσιο δικηγόρο και δεν παραστάθηκε στο ακροατήριο του Δικαστηρίου στην αναφερόμενη στην αρχή της απόφασης δικάσιμο, όταν η υπόθεση εκφωνήθηκε με τη σειρά εγγραφής της στο πινάκιο και, επομένως, πρέπει να δικαστεί ερήμην (271 §§ 1 και 2 ΚΠολΔ, όπως τροποποιήθηκε με τις διατάξεις του άρθρου 29 του ν. 3994/2011, βλ. και άρθρο 72 § 2 του ίδιου νόμου).

Με τις διατάξεις του ογδού κεφαλαίου (άρθρ. 46 επ.) του Ν. 2121/1993 «πνευματική ιδιοκτησία, συγγενικά δικαιώματα και πολιτιστικά θέματα», νομοθετήθηκε η προστασία των συγγενικών, προς την πνευματική ιδιοκτησία δικαιωμάτων, δηλαδή των δικαιωμάτων σε εργασίες, που σχετίζονται με την πνευματική ιδιοκτησία ή ακόμη έχουν και κάποιες ομοιότητες με αυτή, δεν μπορούν όμως να αναχθούν σε αυτοτελή πνευματικά έργα, διότι δεν εμφανίζουν τα κρίσιμα στοιχεία της πνευματικής δημιουργίας, συμβάλλουν όμως στη δημόσια εκτέλεση, στην αναπαραγωγή και γενικά στη διάδοση των έργων αυτών. Ο καθορισμός των δικαιούχων των συγγενικών δικαιωμάτων προκύπτει από τους κανόνες που αναγνωρίζουν τα σχετικά δικαιώματα. Έτσι, σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 46 παρ.1, 47 παρ.1 και 48 παρ.1 του άνω Νόμου, εισφορές (εργασίες) παρέχουν κυρίως οι καλλιτέχνες που ερμηνεύουν ή εκτελούν τα έργα και οι παραγωγοί υλικών φορέων ήχου και εικόνας. Οι εισφορές των προσώπων αυτών χρειάζονται προστασία, ώστε να μη γίνονται αντικείμενο οικειοποίησης και εκμετάλλευσης από τρίτους, η προστασία δε αυτή συγκεκριμενοποιείται στη διάταξη του άρθρου 49 του νόμου αυτού, σύμφωνα με την οποία, όταν υλικός φορέας ήχου ή εικόνας ή ήχου και εικόνας που έχει νόμιμα εγγραφεί χρησιμοποιείται εκτός άλλων για παρουσίαση στο κοινό, ο χρήστης οφείλει εύλογη και ενιαία

ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ
ΕΙΣΗΓΗΤΗΣ

αμοιβή στους ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες, των οποίων η ερμηνεία ή η εκτέλεση έχει εγγραφεί στον υλικό φορέα και στους παραγωγούς των υλικών αυτών φορέων. Η αμοιβή αυτή είναι ενιαία, υπό την έννοια ότι προσδιορίζεται στο συνολικό ποσό αυτής για όλες τις κατηγορίες δικαιούχων με την ίδια απόφαση και πληρώνεται μία φορά από το χρήστη κατανεμόμενη μεταξύ των δικαιούχων, ήτοι μουσικών, ερμηνευτών - εκτελεστών και παραγωγών. Το δικαίωμα της εύλογης αμοιβής των προαναφερομένων προσώπων είναι ανεκχώρητο και η είσπραξη της υποχρεωτικά εκ του νόμου ανατέθηκε στους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης των δικαιωμάτων αυτών, οι οποίοι λειτουργούν κατά τους όρους των άρθρων 54 επ. του ν. 2121/1993, υποχρεούμενοι να διαπραγματεύονται, να συμφωνούν αμοιβές για τα μέλη τους, να προβάλλουν τις σχετικές αξιώσεις και να εισπράττουν τις αντίστοιχες αμοιβές από τους χρήστες και να τις αποδίδουν στα μέλη τους, εξασφαλίζοντας την προσήκουσα μεταξύ αυτών κατανομή, για την επίτευξη αυτού του σκοπού, μάλιστα, καταρτίζουν κατάλογο με τις αμοιβές που απαιτούν από τους χρήστες (αμοιβολόγιο), ο οποίος γνωστοποιείται στο κοινό με δημοσίευση του στον ημερήσιο τύπο. Η εν λόγω αμοιβή δεν οφείλεται και η αντίστοιχη αξίωση των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης κατά του χρήστη δεν γεννιέται, στην περίπτωση που ο τελευταίος λειτουργεί επιχείρηση, κάνοντας χρήση ορχήστρας αποτελούμενης από μουσικούς και ερμηνευτές. Σε περίπτωση διαφωνίας μεταξύ των χρηστών και των άνω οργανισμών περί της εύλογης αμοιβής, αυτή, καθώς και οι όροι πληρωμής της καθορίζονται από το Μονομελές Πρωτοδικείο κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, ενώ οριστικά περί της αμοιβής αποφαινεται το αρμόδιο δικαστήριο. Περαιτέρω, είναι δυνατό οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης να διαχειρίζονται συγγενικά δικαιώματα όχι μόνον ελλήνων αλλά και αλλοδαπών. Για το σκοπό αυτό δικαιούνται, σύμφωνα με το άρθρο 72 παρ.3 του Ν. 2121/1993, να συνάπτουν συμβάσεις αμοιβαιότητας μεταξύ αυτών και των αντιστοίχων οργανισμών συλλογικής διαχείρισης της αλλοδαπής. Με τις συμβάσεις αυτές οι αλλοδαποί οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης παρέχουν πληρεξουσιότητα ή μεταβιβάζουν στους ημεδαπούς οργανισμούς τα δικαιώματα που έχουν οι πρώτοι προς το σκοπό της διαχείρισης τους στην Ελλάδα. Περαιτέρω, κατά τη διάταξη του άρθρου 55 παρ. 2 εδ. α' του ως άνω Ν. 2121/1993, τεκμαίρεται, ότι οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης ή

προστασίας έχουν την αρμοδιότητα διαχείρισης ή προστασίας όλων των έργων και πνευματικών δημιουργιών, για τα οποία δηλώνουν εγγράφως ότι έχουν μεταβιβασθεί σ' αυτούς οι σχετικές εξουσίες ή ότι καλύπτονται από την πληρεξουσιότητα. Με τη διάταξη αυτή θεσπίζεται μαχητό τεκμήριο, που λειτουργεί κατ' αρχήν αποδεικτικά και αποβλέπει στη διευκόλυνση της απόδειξης, εκ μέρους των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας ή συγγενικών προς τούτο δικαιωμάτων, της νομιμοποίησής τους, τόσο για την κατάρτιση των σχετικών συμβάσεων και την είσπραξη των προβλεπόμενων από τον παραπάνω νόμο αμοιβών, όσο και για τη δικαστική προστασία των δικαιούχων των δικαιωμάτων αυτών. Από την ως άνω όμως, διάταξη και ιδίως από την περιεχόμενη σ' αυτή φράση «όλων των έργων για τα οποία δηλώνουν εγγράφως, ότι έχουν μεταβιβασθεί σ' αυτούς οι σχετικές εξουσίες ή ότι καλύπτονται από την πληρεξουσιότητα», δεν μπορεί να συναχθεί το συμπέρασμα, ότι ο νόμος απαιτεί για το ορισμένο της σχετικής αγωγής των ημεδαπών οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, την εξαντλητική και δη την ονομαστική αναφορά στο δικόγραφο της όλων των δικαιούχων (ημεδαπών ή αλλοδαπών) συγγενικών δικαιωμάτων που οι οργανισμοί αυτοί εκπροσωπούν και όλων των έργων τους, για τα οποία τους έχουν μεταβιβασθεί οι σχετικές εξουσίες, καθώς και των αντίστοιχων αλλοδαπών οργανισμών στους οποίους ανήκουν οι αλλοδαποί δικαιούχοι ή των επί μέρους στοιχείων και λεπτομερειών των σχετιζομένων με τις συμβάσεις αμοιβαιότητας, που οι ενάγοντες ημεδαποί οργανισμοί έχουν συνάψει με τους ομοειδείς αλλοδαπούς. Κατά συνέπεια, πρέπει να γίνει δεκτό, ότι εισαγόμενο από τη διάταξη αυτή μαχητό τεκμήριο λειτουργεί όχι μόνον αποδεικτικά, αλλά και νομιμοποιητικά και επομένως, κατά την αληθή έννοια της εν λόγω διάταξης, αρκεί για το ορισμένο και παραδεκτό της σχετικής αγωγής των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, η αναφορά στο δικόγραφο της, ότι αυτοί εκπροσωπούν το σύνολο της ενδιαφερομένης κατηγορίας δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων (ημεδαπών ή αλλοδαπών) και του έργου αυτών καθώς και, το πολύ, η δειγματοληπτική αναφορά τούτων και δεν απαιτείται η εξαντλητική αναφορά του συνόλου των προεκτεθέντων στοιχείων, μη απαιτούμενης ούτε της διευκρίνησης της επί μέρους σχέσης που συνδέει τους τελευταίους με το κάθε αλλοδαπό δικαιούχο, για τον οποίο αξιώνουν την καταβολή της επίδικης εύλογης αμοιβής, αφού σύμφωνα με τη διάταξη β' του

ΛΕΥΚΟΦΩΝΙΚΕ
4
ΕΙΣΗΓΗΤΙΚΑ

AM 4

προαναφερομένου άρθρου του Ν. 2121/1993, οι ενάγοντες οργανισμοί νομιμοποιούνται και μπορούν πάντα να ενεργούν δικαστικώς ή εξωδίκως στο δικό τους και μόνον όνομα, χωρίς να χρειάζεται, επομένως, να διευκρινίζουν κάθε φορά την ειδικότερη σχέση που τους συνδέει με τον καθένα από τους δικαιούχους (ημεδαπούς ή αλλοδαπούς). Υπέρ της ανωτέρω άποψης που δέχεται ως ορθή το παρόν Δικαστήριο, συνηγορούν, άλλωστε, και τα ακόλουθα: 1) Το γεγονός ότι η διαχείριση και η προστασία του συγγενικού δικαιώματος του αφορώντος στη διεκδίκηση και στην είσπραξη της προβλεπόμενης από τη διάταξη του άρθρου 49 του Ν. 2121/1993 εύλογης αμοιβής, ανατίθεται υποχρεωτικά από το νόμο αυτό σε οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης και δεν μπορεί να ασκηθεί ατομικά από τους δικαιούχους του εν λόγω δικαιώματος. 2) Το γεγονός ότι το ύψους της εύλογης αμοιβής, αλλά βέβαια και η υποχρέωση καταβολής της από τους χρήστες, σε καμία περίπτωση δεν συναρτάται προς τον αριθμό και την ταυτότητα των μελών των εναγόντων οργανισμών συλλογικής διαχείρισης. 3) Το ότι στην αμέσως επόμενη παρ. 3 του ίδιου ως άνω άρθρου 55 του Ν. 2121/1993 αρκείται, για την πληρότητα και το παραδεκτό του δικογράφου της σχετικής αγωγής των εν λόγω οργανισμών, στη δειγματολογική αναφορά των έργων, που έγιναν αντικείμενο εκμετάλλευσης από εκάστοτε εναγομένους χρήστες και δεν απαιτεί την πλήρη και εξαντλητική απαρίθμηση των έργων αυτών και πολύ περισσότερο την ονομαστική αναφορά των παραγωγών των υλικών φορέων, στους οποίους αυτά έχουν εγγραφεί, 4) Το ότι το εισαγόμενο, κατά τα παραπάνω, τεκμήριο είναι, όπως προελέχθη, μαχητό και ο χρήστης, στα πλαίσια της νόμιμης άμυνάς του, μπορεί να το ανατρέψει, αφού από τον προαναφερόμενο νόμο προβλέπεται: α) υποχρέωση του οργανισμού συλλογικής διαχείρισης να διαπραγματεύεται με τους χρήστες και να προβάλλει τις σχετικές με τις αμοιβές των μελών του αξιώσεις του, σε περίπτωση δε διαφωνίας τους να προσφεύγει στο μονομελές πρωτοδικείο, για τον, κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, προσωρινό καθορισμό της επίδικης εύλογης αμοιβής ή στο καθ' ύλην αρμόδιο δικαστήριο, για τον, κατά την τακτική διαδικασία οριστικό καθορισμό της αμοιβής αυτής (άρθρο 49 παρ.1 εδ. γ', δ' και ε' του Ν. 2121/1993), με επακόλουθο οι χρήστες να έχουν τη δυνατότητα και την απαιτούμενη άνεση χρόνου να πληροφορηθούν οτιδήποτε σχετίζεται με τα μέλη ή τα έργα των μελών του οργανισμού ή με

τους αντίστοιχους αλλοδαπούς οργανισμούς και τα μέλη τους, που αυτός αντιπροσωπεύει στην ημεδαπή ή ακόμα και με τις σχετικές συμβάσεις αμοιβαιότητας και εν γένει να διαπιστώνουν αν το ως άνω τεκμήριο ανταποκρίνεται ή μη στην αλήθεια, β) υποχρέωση του οργανισμού συλλογικής διαχείρισης και προστασίας συγγενικών δικαιωμάτων, σε περίπτωση που αμφισβητηθεί από δικαιούχο ότι ορισμένο έργο στη σύμβαση που καταρτίστηκε με το χρήστη, ανήκε στην αρμοδιότητά του, να συντρέξει με κάθε τρόπο τον αντισυμβαλλόμενο του χρήστη (άρθρο 55 παρ.4 του Ν. 2121/1993), παρέχοντάς του, μεταξύ των άλλων, πληροφορίες ή οτιδήποτε άλλο σχετικό με τα μέλη και τα έργα αυτών, καθώς και να παρέμβει στη σχετική δίκη, γ) αν ο πιο πάνω οργανισμός δηλώσει ψευδώς ότι έχει την εξουσία να διαχειρίζεται ορισμένα έργα ή να αντιπροσωπεύει ορισμένους καλλιτέχνες ή παραγωγούς εκτός από τις ποινικές ευθύνες, οφείλει να αποζημιώσει τον αντισυμβαλλόμενο του (άρθρ. 55 παρ.4 εδ. β' Ν. 2121/1993) και 5) το γεγονός ότι η τακτική αγωγή του άρθρου 49 παρ.1 εδ. ε' του ίδιου ως άνω νόμου προσομοιάζει ως προς τη νομιμοποίηση με τις συλλογικές αγωγές (όπως με την αγωγή του άρθρου 10 παρ.1, 8, 9, του Ν. 2251/1994 για την προστασία των καταναλωτών), τις οποίες νομιμοποιούνται να ασκήσουν όχι μεμονωμένα άτομα, αλλά συλλογικοί φορείς (σχετ. ΕφΑθ 6354/2004 ΔΕΕ 2005.425, ΕφΘεσ 2187/2008 Α' Δημοσίευση ΝΟΜΟΣ, Θ. Μαρίνου «Πνευματική ιδιοκτησία», έκδ. β, σελ. 379 - Δ. Καλλινίκου «Πνευματική ιδιοκτησία και Συγγενικά δικαιώματα» έκδ. β, σελ. 268, 275, 276). Στην προκείμενη περίπτωση με την υπό κρίση αγωγή τους οι ενάγοντες αστικοί μη κερδοσκοπικοί συνεταιρισμοί περιορισμένης ευθύνης και αστική μη κερδοσκοπική εταιρία ισχυρίζονται ότι είναι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης και προστασίας συγγενικών δικαιωμάτων, νόμιμα συνεστημένοι κατά το άρθρο 54 του Ν. 2121/1993. Ότι ο πρώτος αυτών έχει μέλη μουσικούς, ο δεύτερος τραγουδιστές - ερμηνευτές και η τρίτη παραγωγούς (εταιρείες παραγωγής και εμπορίας) υλικών φορέων ήχου ή ήχου και εικόνας και ότι καθένας από τους οργανισμούς αυτούς αποτελεί το μοναδικό για την αντίστοιχη κατηγορία δικαιούχων της εύλογης αμοιβής του άρθρου 49 παρ.1 του προαναφερόμενου νόμου, οργανισμό συλλογικής διαχείρισης και εκπροσωπεί στο σύνολό της τη σχετική με αυτόν κατηγορία δικαιούχων της εύλογης αμοιβής. Ότι τα μέλη τους έχουν αναθέσει στους οργανισμούς αυτούς

ΑΞΙΟΛΟΓΗΘΗΚΕ
4
ΕΠΙΜΗΤΡΙΑ

με σχετικές συμβάσεις ανάθεσης τη διαχείριση και την προστασία των περιουσιακών συγγενικών δικαιωμάτων επί των συμβολών τους, μεταξύ δε των σχετικών εξουσιών που έχουν μεταβιβασθεί στους εν λόγω οργανισμούς από τα μέλη τους περιλαμβάνονται η διαπραγμάτευση, ο καθορισμός και η είσπραξη από τους χρήστες υλικών φορέων ήχου της ενιαίας εύλογης αμοιβής και η διανομή στους δικαιούχους μέλη τους της αμοιβής αυτής. Ότι συνέταξαν από κοινού τα αναφερόμενα αμοιβολόγια τηρώντας τους νόμιμους όρους δημοσιοποίησης, στη συνέχεια δε κάλεσαν τον εναγόμενο, ο οποίος χρησιμοποιεί δημόσια τέτοιους υλικούς φορείς ήχου, να προέλθει σε συμφωνία για την καταβολή της εύλογης και ενιαίας αμοιβής, πλην, όμως, ο τελευταίος αρνείται να τους καταβάλει το ύψος της εύλογης αμοιβής που οφείλει να πληρώσει, αν και στο κατάστημα - κέντρο διασκέδασης - μπαρ το οποίο διατηρεί στο

Ι με το διακριτικό τίτλο «...», κάνει δημόσια χρήση μουσικής από υλικούς φορείς ήχου, χρησιμοποιώντας ρεπερτόρια έργων ελλήνων αλλά και αλλοδαπών καλλιτεχνών. Περαιτέρω, αναφέρουν τα ονόματα των ημεδαπών δικαιούχων, μουσικών, τραγουδιστών και παραγωγών υλικών φορέων ήχου, που τους έχουν αναθέσει τη διαχείριση και προστασία του περιουσιακού τους δικαιώματος επί όλων των έργων τους, εκ των οποίων ενδεικτικά αναφέρονται έργα, μουσική και τραγούδια, από τα χρησιμοποιημένα καθημερινά δημόσια στην επιχείρηση του εναγόμενου ελληνικού και ξένου ρεπερτορίου των μελών τους και τους έχουν μεταβιβάσει τη σχετική εξουσία για τα έτη 2007, 2008 και 2009. Ακόμη, αναφέρουν οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης της αλλοδαπής, με τους οποίους έχουν συνάψει συμβάσεις αμοιβαιότητας για την είσπραξη και διανομή της εύλογης αμοιβής των αλλοδαπών καλλιτεχνών. Ζητούν δε, να καθοριστεί οριστικά η εύλογη αμοιβή για τα έτη 2005, 2006, 2007, 2008 και 2009 σε ποσοστό 10% επί των ακαθαρίστων εσόδων του εναγόμενου, το οποίο μα μην είναι μικρότερο από το ποσό των 3.000 ευρώ ετησίως, να υποχρεωθεί ο εναγόμενος να τους καταβάλλει εφάπαξ τα αιτούμενα χρηματικά ποσά νομιμοτόκως από την επίδοση της αγωγής, να καθοριστεί ότι από την αμοιβή αυτή το 50% δικαιούνται οι παραγωγοί των υλικών φορέων ήχου και το υπόλοιπο 50% δικαιούνται οι μουσικοί και οι τραγουδιστές ισομερώς, να υποχρεωθεί η εναγόμενη να προσκομίσει

καταλόγους με τους τίτλους του μουσικού ρεπερτορίου που χρησιμοποίησε κατά τα ως άνω έτη 2007, 2008 και 2009, προκειμένου να προβούν στη διανομή της αμοιβής στους δικαιούχους και για τον ίδιο λόγο, να συνεχίσει ανά μήνα να προσκομίζει τους καταλόγους αυτούς, να κηρυχθεί η απόφαση προσωρινά εκτελεστή και να καταδικασθεί ο εναγόμενος στα δικαστικά τους έξοδα ποσού 500 ευρώ, στα οποία αυτοί υποβλήθηκαν λόγω της άρνησης του εναγόμενου να προσκομίσει τα απαραίτητα για την κατάθεση και τη συζήτηση της ένδικης αγωγής οικονομικά του στοιχεία. Με το παραπάνω περιεχόμενο και αίτημα η ένδικη αγωγή αρμοδίως εισάγεται για να συζητηθεί στο Δικαστήριο αυτό κατά την τακτική διαδικασία (άρθρα 18 παρ. 1 και 22 ΚΠολΔ, 49 παρ. 1 εδ. γ', δ', ε' του ν. 2121/1993) και είναι νόμιμη στηριζόμενη στις διατάξεις των άρθρων 1, 2 παρ.1 και 3, 46, 49, 54 παρ.1, 55, 56, 58 Ν. 2121/1993, 2 -5, 7, 12 του ν. 2054/1992, 345, 346, 901 επ. Α.Κ., 74, 176, 450 επ., 907, 908 παρ. 1 γ' ΚΠολΔ. Το παρεπόμενο αίτημα της αγωγής περί καταβολής τόκων, κατά το μέρος που αφορά στα ποσά της αιτούμενης από τους ενάγοντες εύλογης αμοιβής, είναι νόμιμο μόνο για το μετά την επίδοση της τελεσίδικης απόφασης χρονικό διάστημα, που θεωρείται ότι περιλαμβάνεται ως έλασσον στο προβληθέν αίτημα καταβολής τόκων από την επίδοση της αγωγής, καθόσον, σύμφωνα με όσα εκτέθηκαν στην οικεία ως άνω νομική σκέψη, το ύψος της εύλογης αμοιβής που θα προσδιοριστεί με την παρούσα διαπλαστική απόφαση, θα καταστεί εκκαθαρισμένο και ληξιπρόθεσμο από την τελεσιδικία της απόφασης αυτής και την επίδοσή της στην εναγομένη, και όχι από προγενέστερο χρονικό σημείο και έτσι, μόνον έκτοτε η τελευταία θα οφείλει τόκους υπερημερίας. Κατά το μέρος που αφορά στο αιτούμενο ποσό για Φ.Π.Α. το περί τοκοδοσίας αίτημα είναι νόμιμο μόνο για το μετά την είσπραξη του ποσού της εύλογης αποζημίωσης από τους ενάγοντες χρονικό διάστημα. Τούτο δε, διότι όταν η πληρωμή της εύλογης αμοιβής γίνεται κατ' επιταγή δικαστικής αποφάσεως, ο αναλογούν στο ποσό της αμοιβής Φ.Π.Α. καθίσταται απαιτητός από την είσπραξη εκ μέρους των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης του ποσού της επιδικαζόμενης σ' αυτούς εύλογης αμοιβής, οπότε γεννάται η σχετική φορολογική υποχρέωσή τους και εκδίδουν αυτοί το απαιτούμενο από το νόμο τιμολόγιο ή απόδειξη, και επομένως μόνον έκτοτε οφείλονται, σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 340 και 345 του ΑΚ, από το χρήστη νόμιμοι τόκοι και όχι πριν από την

ΔΙΚΑΙΟΔΟΣΙΑΣ
ΕΠΙΤΡΟΠΗ

επέλευση του ως άνω χρονικού σημείου, ήτοι την ημέρα εισπράξεως της αμοιβής (βλ. ΑΠ 80/1999, αδημοσίευτη στο νομικό τύπο, ΕφΑθ 8884/2003, ΕΛΛΔνη 45.1102). Απορριπτό ως μη νόμιμο είναι, για τους ίδιους ως άνω λόγους, ήτοι του ανεκκαθάριστου και αβέβαιου της σχετικής αξιώσεως της εύλογης αμοιβής πριν την τελεσιδικία της διαπλαστικής αποφάσεως, που καθορίζει το ύψος της, και το παρεπόμενο αίτημα περί προσωρινής εκτελεστότητας του καταψηφιστικού αιτήματος της αγωγής (βλ. ΠΠρΧαλκιδικής 106/2008 αδημοσίευτη στο νομικό τύπο). Μη νόμιμο επίσης και επομένως απορριπτό ως τέτοιο είναι και το αίτημα να περιληφθεί στα δικαστικά έξοδα των εναγόντων και η αμοιβή του εισπράκτορά τους, καθόσον η αμοιβή αυτή ανάγεται στα λειτουργικά τους έξοδα και δεν αποτελεί αποδοτέο, κατά το άρθρο 189 Κ.Πολ.Δ., έξοδο, περαιτέρω δε αυτοί δεν επισυνάπτουν στη δικογραφία κατάλογο των εξόδων τους και δεν προσδιορίζουν ειδικότερα κατ' είδος και ποσό τα επιμέρους κονδύλια, που απαρτίζουν το αιτούμενο συνολικό ποσό των 500 ευρώ και συνεπώς, σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 191 παρ 2 Κ.Πολ.Δ., το Δικαστήριο στην περίπτωση τυχόν επιδικάσεως τέτοιων εξόδων θα προβεί στον προσδιορισμό τους με βάση τα στοιχεία της δικογραφίας και τις γνωστές σ' αυτό δικαστικές και εξώδικες ενέργειές τους (βλ. ΑΠ 1584/1997, ΕΛΛΔνη 39.1284). Πρέπει, επομένως, η αγωγή κατά το μέρος που κρίθηκε νόμιμη, να ερευνηθεί περαιτέρω και ως προς την ουσιαστική της βασιμότητα, δεδομένου ότι α) προσκομίζεται η από 18-7-2011 δήλωση του πληρεξουσίου δικηγόρου των εναγόντων περί αποτυχίας της κατ' άρθρο 214 Α' ΚΠολΔ απόπειρας συμβιβαστικής επίλυσης της ένδικης διαφοράς και β) για το καταψηφιστικό της αίτημα καταβλήθηκε το ανάλογο τέλος δικαστικού ενσήμου με τις νόμιμες αυτού προσαυξήσεις (βλ. το Σειράς Η' υπ' αριθμόν 3006315/29-4-2013 διπλότυπο είσπραξης της Δ.Ο.Υ. Α'- Β' Κατερίνης).

Αναφορικά με την κρινόμενη αγωγή δεν υπάρχει ένσταση, η οποία να εξετάζεται αυτεπαγγέλτως, ενώ ως προς τα σχετικά με την αγωγή γεγονότα επιτρέπεται ομολογία. Επομένως, λόγω της ερημοδικίας του εναγόμενου θεωρούνται ομολογημένοι οι περιεχόμενοι στην αγωγή πραγματικοί ισχυρισμοί των εναγόντων (271 § 3 ΚΠολΔ, όπως τροποποιήθηκε με τις διατάξεις του άρθρου 29 του ν. 3994/2011, βλ. και άρθρο 72 § 2 του ίδιου νόμου), με αποτέλεσμα να πρέπει να γίνει δεκτή η αγωγή και ως ουσιαστικά

βάσιμη και να καθορισθεί η εύλογη και δίκαιη αμοιβή για την παραπάνω αιτία για τα έτη 2005, 2006, 2007, 2008 και 2009 στο ποσό των 3.000 ευρώ ετησίως πλέον του αναλογούντος Φ.Π.Α. από 23%, ήτοι $(3.000 \times 23\%)$ 690 ευρώ ετησίως και συνολικά στο ποσό των $\{(3.000 + 690) \times 5\}$ 18.450 ευρώ επιμερισμένο κατά τα μεταξύ των εναγόντων συμφωνηθέντα σε ποσοστό 25% της αμοιβής για τους μουσικούς, σε ποσοστό 25% της αμοιβής για τους τραγουδιστές και σε ποσοστό 50% της αμοιβής για τους παραγωγούς υλικών φορέων ήχου. Κατ' ακολουθία των ανωτέρω, πρέπει η αγωγή να γίνει δεκτή ως βάσιμη κατ' ουσία, να καθορισθεί οριστικά το ύψος της εύλογης και ενιαίας αμοιβής που πρέπει να καταβάλει ο εναγόμενος στους ενάγοντες για τους υλικούς φορείς ήχου που χρησιμοποίησε στην επιχείρησή του κατά τα έτη 2005, 2006, 2007, 2008 και 2009 σε ποσοστό 50% υπέρ του ενάγοντος φορέα των παραγωγών, 25% υπέρ του ενάγοντος φορέα των μουσικών και 25% υπέρ του ενάγοντος φορέα των τραγουδιστών, στο συνολικό ποσό των (3.000×5) 15.000 ευρώ πλέον ΦΠΑ από 23% συνολικού ποσού (690×5) 3.450 ευρώ και να υποχρεωθεί ο εναγόμενος να καταβάλει στους ενάγοντες την ανωτέρω καθορισθείσα αμοιβή με το νόμιμο τόκο για το ποσό των 15.000 ευρώ από την επομένη της επίδοσης της αγωγής και για ποσό 3.450 ευρώ (ΦΠΑ) από την είσπραξη της ως άνω αμοιβής από τους ενάγοντες. Εξάλλου, ο εναγόμενος έχει υποχρέωση να παραδίδει στους ενάγοντες οργανισμούς χωρίς καθυστέρηση καταλόγους με τους τίτλους του ελληνικού και αλλοδαπού μουσικού ρεπερτορίου, που χρησιμοποίησε δημόσια κατά τα επίδικα έτη με μνεία της συχνότητας χρήσης τους, αναγκαίο στοιχείο για τη διανομή από τους ενάγοντες της εύλογης αμοιβής μεταξύ των δικαιούχων που αυτοί εκπροσωπούν και πρέπει, επομένως, να υποχρεωθεί να τους παραδώσει στους ενάγοντες. Ακόμη, πρέπει να ορισθεί παράβολο για τον εναγόμενο που δικάζεται ερήμην, για την περίπτωση ασκήσεως ανακοπής ερημοδικίας κατά της απόφασης (άρθρα 501, 502 και 505 ΚΠολΔ). Τα δικαστικά έξοδα των εναγόντων κατά παραδοχή του νομίμου περί τούτου αιτήματός τους πρέπει να επιβληθούν σε βάρος του εναγόμενου λόγω της ήττας του, κατά τα ειδικότερα οριζόμενα στο διατακτικό (άρθρο 176, 191 παρ. 2 ΚΠολΔ).

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΔΙΚΑΖΕΙ ερήμην του εναγόμενου.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ
ΕΙΔΙΚΤΗΣ

ΟΡΙΖΕΙ το παράβολο ερημοδικίας στο ποσό των διακοσίων πενήντα (250) ευρώ.

ΑΠΟΡΡΙΠΤΕΙ ό,τι κρίθηκε απορριπτέο στο σκεπτικό.

ΔΕΧΕΤΑΙ την αγωγή.

ΚΑΘΟΡΙΖΕΙ οριστικά την εύλογη και ενιαία αμοιβή για τους υλικούς φορείς ήχου που χρησιμοποίησε δημόσια ο εναγόμενος στο κατάστημά του για τα έτη 2005, 2006, 2007, 2008 και 2009 στο ποσό των τριών χιλιάδων εξακοσίων ενενήντα (3.690) ευρώ ετησίως και συνολικά στο ποσό των δεκαοκτώ χιλιάδων τετρακοσίων πενήντα (18.450) ευρώ συμπεριλαμβανομένου του αναλογούντος Φ.Π.Α. από 23%.

ΚΑΘΟΡΙΖΕΙ την εύλογη αμοιβή για κάθε κατηγορία δικαιούχων, που εκπροσωπείται από τους ενάγοντες, σε ποσοστό 25% της παραπάνω καθορισθείσας αμοιβής για τον πρώτο ενάγοντα φορέα των μουσικών, σε ποσοστό 25% για το δεύτερο ενάγοντα φορέα των ερμηνευτών - τραγουδιστών και σε ποσοστό 50% για την τρίτη ενάγουσα φορέα των παραγωγών υλικών φορέων ήχου.

ΥΠΟΧΡΕΩΝΕΙ τον εναγόμενο να καταβάλει στους ενάγοντες κατά την ανωτέρω αναλογία ποσοστών ως εύλογη αμοιβή για τους υλικούς φορείς ήχου που χρησιμοποίησε κατά τα έτη 2005, 2006, 2007, 2008 και 2009 το ανωτέρω καθορισθέν συνολικό ποσό των δεκαοκτώ χιλιάδων τετρακοσίων πενήντα (18.450) ευρώ συμπεριλαμβανομένου του ΦΠΑ από 23%, με το νόμιμο τόκο για το ποσό των δεκαπέντε χιλιάδων (15.000) ευρώ από την επομένη της επίδοσης της αγωγής και για το ποσό των τριών χιλιάδων τετρακοσίων πενήντα (3.450) ευρώ του αναλογούντος Φ.Π.Α. από την επομένη της είσπραξης του και της έκδοσης του σχετικού φορολογικού στοιχείου από τους ενάγοντες.

ΥΠΟΧΡΕΩΝΕΙ τον εναγόμενο να παραδώσει στους ενάγοντες καταλόγους των έργων του μουσικού ρεπερτορίου που χρησιμοποίησε στο κατάστημά της κατά τα έτη 2005, 2006, 2007, 2008 και 2009.

ΚΑΤΑΔΙΚΑΖΕΙ τον εναγόμενο στα δικαστικά έξοδα των εναγόντων, τα οποία ορίζει στο ποσό των πεντακοσίων (500) ευρώ.

ΚΡΙΘΗΚΕ, αποφασίσθηκε την 22.7.2013 και δημοσιεύθηκε σε έκτακτη δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του/στην, την 25.7.2013.

Η ΠΡΟΕΔΡΟΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ